

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.691/2021/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Fazekas és Társa Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. felperes neve ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek – a Dr. Hatházi Vera Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: Dr. Hatházi Vera ügyvéd) és dr. Kávássy Emese Bernadett ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen – szerzői jogdíj megfizetése és más iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2021. június 11. napján kelt 3/B.P.22.054/2020/19. számú ítélete ellen az alperes 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (Harmincezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból és 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes jogelődje, néhai felperesi jogelőd B.Á. és az alperes 1998. április 22. napján „Megállapodás” névvel kizárólagos felhasználási szerződést kötöttek Z.E., S.I. és K.P. grafikus - képregényrajzolók összes olyan művei vonatkozásában, amelynek irodalmi adaptátora (szövegírója) néhai H.T. volt. A szerződés szerint az alperes általa meghatározott példányszámban többszöri kiadásra, forgalomba hozatalra és bármilyen hasznosításra szerzett kizárólagos jogosultságot időbeli és területi korlátok nélkül. felperesi jogelőd B.Á. 2016 augusztusában elhunyt. Végrendeletében a szerződéssel és H.T. szerzői jogaival kapcsolatos jogosultságok kizárólagos örököséként a felperest jelölte meg, amelyet a 2017. január 9-én kelt jogerős hagyatékátadó végzés is megerősített. A felperes a szerződést előnytelennek

tartotta, és nem találta kielégítőnek a számára rendelkezésre bocsátott elszámolásokat, ezért 2017. február 1. napján e-mail útján felmondó levelet küldött az alperesnek, amelyben a jogelődjével kötött felhasználási szerződést azonnali hatállyal felmondta. Az alperes a felmondást nem fogadta el. A felperes 2018 februárjában felszólította az alperest a jogdíjak elszámolására, amelyre nem került sor.

[2] A felperes többször módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes szerzői jogait azzal, hogy 2017. február 1-jétől jogosulatlanul szerződéseket kötött H.T. képregényszövegével kapcsolatos kiadásokra és ezzel összefüggésben 2017. február 1-jétől jogosulatlanul szedett be jogdíjakat. Kérte az alperes eltiltását e magatartástól és kötelezését arra, hogy a 2017. február 1. utáni felhasználási szerződésekről szolgáltatson adatot a felperesnek. Kérte továbbá keresetében az alperest 570.000 forint gazdagodás visszatérítésére kötelezni. Másodlagos kereseti kérelme annak megállapítására irányult, hogy a felek között 1998. április 22-én létrejött kiadói szerződés jogszabályba ütközés folytán semmis. Az érvénytelenség jogkövetkezményei részleges alkalmazásával kérte az alperes kötelezését a szerzői jogokkal kapcsolatosan megkötött szerződések átadására, bemutatására, illetve a felperesi jogelőd által a szerződés szerint átadott művek visszaszolgáltatására. Mindezekén túl a felperes a keresetében kérte az alperes 570.000 forint szerzői jogdíj gazdagodás visszatérítéseként, illetve jogalap nélküli gazdagodás jogcímén történő visszafizetésére kötelezését is.

[3] A felperes keresetét a 2017. február 1-i szerződés felmondása alapította, amely után – álláspontja szerint – az alperes jogosulatlanul kötött kiadásra vonatkozó szerződéseket más személyekkel, és jogosulatlanul vette fel az ezek után járó jogdíjakat. Másodlagos kereseti kérelme tekintetében arra hivatkozott, hogy a szerződés aláírásakor hatályos Szjt. – az 1969. évi III. törvény – 32. §-a alapján kiadói szerződést érvényesen határozatlan időre nem lehetett volna kötni, a szerződés így ebbe a rendelkezésbe ütközik, ezáltal semmis. Az alperes a semmis szerződés alapján jogokat nem gyakorolhat, ennek következtében a felperes visszamenőlegesen jogosult a jogdíjak 100 %-ának megtérítésére.

[4] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a felhasználási szerződés alapján a felperesi jogelőd nem volt jogosult megállapodásokat kötni, e szerződésszegéssel megkötött megállapodásban kikötött jogdíjak 65 %-a az alperest illeti. Ezt 71.500 forintban jelölte meg, amelyre vonatkozóan beszámítással élt. Igényét a felhasználási szerződés azon rendelkezésére alapította, amellyel a felperesi jogelőd kizárólagos jelleggel adta meg az alperes részére a felhasználás jogát. Előadta, hogy a felhasználási szerződés hatálya alatt – közel 20 éven keresztül – maradéktalanul eleget tett az abból eredő kötelezettségeinek, a benne foglalt műveket a rendelkezésre álló piaci lehetőségekhez mérten hasznosította, a megkötött szerződésekről a felperesi jogelődöt megfelelően tájékoztatta, és vele időről-időre elszámolt a részére járó díjazással. A szerződés felmondását az alperes jogszerűtlennek tartotta, és megjegyezte, hogy a felperes e magatartása nem tette lehetővé azt, hogy az alperes a jogdíjakkal a felperes felé a felmondást követően elszámoljon. Utalt a szerződés 6. pontjában foglaltakra, amely alapján a felperesnek a hasznosításokból járó jogdíjak nettó árbevételének 35 %-a jár. Bejelentette, hogy a jelen perrel érintett időszakot megelőzően a felhasználási szerződéssel érintett művek

digitalizálásával összefüggésben, jelentős mennyiségű költsége (összesen: 3.146.000 forint + áfa összegben) keletkezett, mely igénye érvényesítéséről utóbb lemondott.

[5] A másodlagos kereseti kérelemmel kapcsolatban az alperes vitatta, hogy a felek között kiadói szerződés jött volna létre. A kiadói szerződések feltételeiről és a szerzői díjakról szóló 1/1970. (III. 20.) MM rendeletre (a továbbiakban: MM rendelet) hivatkozással előadta, hogy a felek közötti ügyleti akarat nem kiadói szerződés megkötésére irányult, bár a szerződésben erre történt hivatkozás, az azonban elírás következménye. Hangsúlyozta, hogy míg a kiadó neve feltüntetésre került a kiadott műpéldányokon, az alperes neve azonban egyetlen példányon sem szerepelt. Előadta, hogy a felhasználási szerződés alapján az alperes maga kötött kiadói szerződéseket, gyakorlatilag közvetítőként eljárva.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes elsődleges kereseti kérelmét elutasította. A másodlagos kereseti kérelem alapján a törvényszék a H.T. képregény szövegeit érintő, 1998. április 22. napján a felperesi jogelőd és az alperes között létrejött kizárólagos felhasználási szerződés kiadói jogokra vonatkozó részében megállapította a szerződés semmisségét. A kiadói jogok vonatkozásában az elsőfokú bíróság a szerződést 2021. június 11. napjáig hatályossá nyilvánította, és kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt a perbeli műveket érintő, az alperes által megkötött felhasználási szerződéseket mutassa be, és egy példányban adja át a felperesnek. Kötelezte az alperest továbbá, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 124.260 forint jogdíjat. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és akként rendelkezett, hogy a perrel felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

[7] A törvényszék határozatát a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény 107. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 1969. évi III. törvény (rSzt.) 1. § (1) bekezdésére, 13. § (1) és (3) bekezdéseire, 32. §-ára, 52. § (1) bekezdés a), b), e) pontjára, a 9/1969. (XII. 29.) MM rendelet (Vhr.) 1. § (1) bekezdésére, a 2013. évi CLXXVII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvénye. (rPtk.) 200. § (2) bekezdésére, 234. § (1) bekezdésére, 237. § (1) és (2) bekezdésére, 238. § (1) bekezdésére, valamint 321. § (1) bekezdésére alapította.

[8] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a perbeli művek a Vhr. 1. § (1) bekezdése szerinti rajz és szépirodalmi kategória alá sorolhatóak. Rögzítette, hogy a felek szerződésére alkalmazandó rSzt. nem szabályozza a kizárólagos felhasználási szerződés felmondását, így a szerződéses jogviszonyokra a Ptk. szabályai alkalmazandók, amelynek a felek szerződéskötésekor hatályos rendelkezéseit vette figyelembe. A törvényszék a rPtk. 321. § (1) bekezdésére utalással nem tekintette jogszerűnek a felmondást, mivel az nem bizonyos határidőre szólt, így nem tekinthető rendes felmondásnak, rendkívüli felmondásra pedig a felperes nem hivatkozott. Ebből arra következtetett, hogy a felmondás nem volt alkalmas joghatás kiváltására, ennek alapján a felek között a szerződés nem szűnt meg, így az alperes jogsértő magatartásáról sem lehet szó. Erre tekintettel a törvényszék a felperes elsődleges kereseti kérelmét elutasította, ezért a jogkövetkezményeket nem vizsgálta.

[9] A másodlagos kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság azonban részben alaposnak találta. Utalt a rSzt. 32. §-ára, amely szerint a kiadói szerződés csak meghatározott időre vagy meghatározott példányszámra szólhat. Álláspontja szerint bár a felek szerződése valóban nem csak a kiadói jogokra vonatkozott, ám az nevesítve a szerződésben egyértelműen annak részjogosítványaként megnevezésre került. Hangsúlyozta, hogy a felek szerződése nem felelt meg a törvényi előírásnak, a felhasználó által meghatározott példányszám nem tekinthető konkrét megfogalmazásnak, emellett a szerződés – annak 3. pontja szerint – határozatlan időre szól, amely feltételt az idézett törvényi rendelkezés szintén kizár a kiadói szerződések köréből. Mindezek következtében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek szerződése a kiadói jogok tekintetében a rPtk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis, a semmis szerződés érvénytelenségére pedig bárki határidő nélkül hivatkozhat. Tekintettel arra azonban, hogy a jogviszony a felperesi jogelőd vonatkozásában már több mint két évtizede fennállt, a korábban nyújtott szolgáltatások és ellenszolgáltatások a jogelőd elhunytja okán és a hosszú időszakra tekintettel már nem állapíthatóak meg, így a szerződéskötés előtt fennállt helyzet teljes visszaállítására az elsőfokú bíróság nem látott lehetőséget. A felperes kérelmei közül a jogkövetkezmények körében a törvényszék a megkötött szerződések bemutatására és átadására kötelezte az alperest, elutasítva a már átadott művek visszaszolgáltatására vonatkozó kereseti kérelmet, tekintettel arra, hogy azt tételes lista hiányában álláspontja szerint rekonstruálni nem lehetett.

[10] Az elsőfokú bíróság a jogdíj igény tekintetében részben adott helyt a vonatkozó kereseti kérelemnek, oly módon, hogy 2017. évtől a határozathozatalig igazoltan elszámolt képregény kiadások után a felek szerződése szerinti jogdíj megfizetésére kötelezte az alperest, amelynek mértékét az alperesi adatszolgáltatásból a megkötött szerződések alapján 195.760 forint összegben állapította meg.

[11] A törvényszék részben helyt adott az alperes beszámítási kérelmének is 71.500 forint erejéig, utalva arra, hogy a fennállt szerződés szerint a jogdíjak 65 %-a az alperest illette volna a kizárólagos felhasználási szerződés alapján. A beszámítani kívánt további 71.500 forint tekintetében a beszámítási kérelmet elutasította, megállapítva, hogy a beszámított összeg tekintetében az alperes jogdíj tartozása 2020. november 19. napján megszűnt.

[12] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a beszámítás után fennmaradó jogdíj megfizetésére kötelezte az alperest, amelynekösszezszerűségét a figyelembe vett 195.760 forint jogdíjból a beszámított 71.500 forint levonását követően 124.260 forintban állapította meg.

[13] A törvényszék elutasította azonban a felperes gazdagodás visszatérítésére, illetve vagyilagosan jogalap nélküli gazdagodásra alapított 570.000 forint megfizetésére irányuló kereseti kérelmét.

[14] A felek részleges pernyertessége és az általuk felszámított költségekre figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy a saját költségét mindegyik fél maga viseli.

[15] A határozattal szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását (helyesen részbeni megváltoztatását), és a felperes másodlagos kereseti kérelmének is teljes terjedelmében történő elutasítását kérte.

[16] Az alperes fellebbezési álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból helytelenül vonta le következtetéseit és téves jogi minősítést alkalmazott a perbeli kérdés elbírálásakor. A törvényszék jogértelmezése azon a téves feltevésen alapult, hogy a szerződés kiadói jogokra vonatkozó részét kiadói szerződésnek minősítette. Ebből az is következett, hogy a mű kiadása és a kiadás útján való hasznosítása között nem tett különbséget, mely értelmezés indokolatlanul szűk, és a valós életviszonyokat nem tükrözi. Hangsúlyozta a fellebbezés, hogy a felek között létrejött szerződés, mint kizárólagos felhasználási szerződés nem tekinthető kiadói szerződésnek, mivel a peres felek jogviszonyára alkalmazandó MM rendelet 2. §-ában felsorolt taxatív feltételeknek nem felel meg, továbbá a szerződő felek személye alapján sem minősül kiadói szerződésnek az rSzt. 31. § (1) bekezdése szerint és az MM rendelet 38. § a) pontja alapján, mivel a szerződés megkötésekor kiadó csak jogi személy lehetett. A szerződésben biztosított jogok továbbá nem a kiadásra, hanem a kiadás útján való hasznosításra irányultak, amely alatt a jogosult és a kiadó között megkötött kiadói szerződések értendők. A két fogalom közötti különbségtételt tükrözi a szerződés megkötésekor hatályban lévő, az alkalmazott grafikai művek felhasználási szerződéseinek feltételeiről és a szerzői díjakról szóló 6/1970. (VI. 24). MM rendelet 4. § (1) és (2) bekezdései is, amelyből szintén kiolvasható, hogy a kiadás és a kiadás útján történő hasznosítás nem azonos fogalmak. E jogszabály éppen ezen az alapon teszi lehetővé a határozatlan idejű felhasználási szerződést a kiadás útján történő hasznosítás esetében. Mindezen indokok alapján a felek által megkötött szerződés nem minősülhet kiadói szerződésnek az alperes fellebbezési előadása szerint, figyelemmel a szerződő felek személyére és a szerződés tartalmára, továbbá arra a körülményre, hogy a szerződés kiadás útján való hasznosítás tárgyában született. Erre tekintettel az elsőfokú ítélet az alkalmazandó anyagi jognak nem felel meg, ezért az alperes a fellebbezésében kérte azt felülbírálni és a megállapított tényekből helyes jogi következtetést levonni, melynek alapján indítványozta a felperes másodlagos kereseti kérelmét, mint alaptalant teljes egészében elutasítani.

[17] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

[18] Fellebbezéssel nem volt támadott a felperes meghaladó keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 358. §-ának (5) bekezdése alapján nem érintette.

[19] A fellebbezés alapos.

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást a megfelelő mértékben feltárta, az annak alapján meghozott érdemi döntését és annak jogi indokait azonban a Fővárosi Ítéltábla nem osztotta. A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakkal egyetértett, amely alapján az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott részének megváltoztatására, és a felperes másodlagos kereseti kérelmének az elutasítására látott okot az alábbi indokok alapján.

[21] A Pp. 170. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a keresetlevél érdemi részében fel kell tüntetni az érvényesíteni kívánt jogot a jogalap megjelölése útján. A Pp. 7. § 8. pontja értelmében jogalap: az az anyagi jogi jogszabályi rendelkezés, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza és annak alapján az igény támasztására feljogosít.

[22] A felterjesztett iratokból kitűnően a felperes – a 2021. május 14. napján, illetve 2021. június 11. napján tartott tárgyaláson pontosított – másodlagos kereseti kérelme arra irányult, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a felek között 1998. április 22. napján létrejött kiadói szerződés jogszabályba ütközött, ennek folytán semmis, azaz érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezményei részleges alkalmazásával kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a szerzői jogokkal kapcsolatosan a megkötött szerződések átadására, bemutatására, illetve részére a felperesi jogelőd által a szerződés szerint átadott művek visszaszolgáltatására, kötelezze továbbá az alperest a szerzői jogi jogsértés okán gazdagodás visszatérítésére, vagy jogalap nélküli gazdagodás jogcímén 570.000 forint szerzői jogdíj megfizetésére. Érvényesíteni kívánt jogként a rSzt. 32. §-át és a rPtk. 200. § (2) bekezdését jelölte meg.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes másodlagos kereseti kérelme alapján a H.T. képregény szövegeit érintő 1998. április 22. napján a felperesi jogelőd és az alperes között létrejött kizárólagos felhasználási szerződés kiadói jogokra vonatkozó részében állapította meg a szerződés semmisségét. A kiadói jogok vonatkozásában a szerződést 2021. június 11. napjáig hatályossá nyilvánította, valamint az alperest a perbeli műveket érintő, az alperes által megkötött felhasználási szerződések bemutatására és a felperesnek egy példányban történő átadására kötelezte, valamint arra is, hogy fizessen meg a felperesnek 124.260 forint jogdíjat.

[24] Tekintettel arra, hogy a felperes elsődleges kereseti kérelme elutasításra került, mely elsőfokú ítéleti rendelkezés fellebbezéssel nem volt támadott, ezért az ítéltáblának a fellebbezésben foglaltak alapján elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a per tárgyát képező, a felperes másodlagos kereseti kérelmének alapjául szolgáló 1998. április 22. napján kelt szerződés kiadói szerződésnek minősül-e.

[25] A régi Szt. 31. § (1) bekezdése szerint kiadói szerződés alapján a szerző köteles a művet a kiadó rendelkezésére bocsátani, a kiadó pedig jogosult azt kiadni, valamint forgalomba hozni és köteles a szerzőnek díjat fizetni. A rSzt. 32. §-a kimondja, hogy kiadói

szerződés csak meghatározott időre vagy meghatározott példányszámra szólhat. Jogszabály megengedheti határozatlan időtartamú szerződés kötését, továbbá megszabhatja a szerződés leghosszabb időtartamát. A rPtk. 200. § (2) bekezdése értelmében semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve, ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. Semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan a jóerkölcsebe ütközik.

[26] Az ítéltábla osztotta a fellebbezésben kifejtett álláspontot, amely szerint az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a szerződés kiadói jogokra vonatkozó részét kiadói szerződésnek, mert az egy olyan felhasználási szerződésnek tekintendő, amely alapján az alperes jogosult volt kiadói szerződést is kötni.

[27] Alappal hivatkozott arra is a fellebbezés, hogy a kiadói szerződések feltételeiről és a szerzői díjakról szóló 1/1970. (III. 20.) MM rendelet 2. §-ában felsorolt taxatív feltételeknek nem felel meg a szerződés, továbbá a szerződő felek személye alapján sem minősül kiadói szerződésnek az rSzt. 31. § (1) bekezdése szerint és az MM rendelet 38. § a) pontja alapján, mivel a szerződés megkötésekor kiadó csak jogi személy lehetett. A szerződésben biztosított jogok továbbá nem a kiadásra, hanem a kiadás útján való hasznosításra irányultak, amely alatt a jogosult és a kiadó között megkötött kiadói szerződések értendők. Helyesen utalt arra is a fellebbezés, hogy a két fogalom közötti különbségtételt tükrözi a szerződés megkötésekor hatályban lévő, az alkalmazott grafikai művek felhasználási szerződéseinek feltételeiről és a szerzői díjakról szóló 6/1970. (VI. 24.) MM rendelet 4. § (1) és (2) bekezdései is, amelyből szintén kiolvasható, hogy a kiadás és a kiadás útján történő hasznosítás nem azonos fogalmak.

[28] Kétségtelen tény, hogy a per tárgyát képező szerződés kifejezetten a művek kiadására is feljogosította az alperest, azonban a felek egybehangzó előadása, illetve a per során csatolt szerződések alapján megállapítható, hogy az alperes maga kiadási tevékenységet nem végzett, kiadásra kizárólag más kiadók által, a közöttük és az alperes között létrejött kiadási szerződések alapján került sor, amely gyakorlatot a felperes jogelődje tizenhét éven keresztül nem kifogásolt. Erre figyelemmel megállapítható, hogy a szerződés ezen része vonatkozásában a szerződő felek akarata nem a művek kiadására, hanem – az alperes által hivatkozottak szerint – a művek kiadás útján történő hasznosítására irányult, így a régi Szt.-nek a kiadói szerződésekre vonatkozó előírásai a feleket nem kötötték, az attól való eltérés ezért nem okozhatta a szerződés semmisségét.

[29] Figyelemmel arra, hogy a fentiek szerint a szerződés nem semmis, így nem volt szükség annak hatályossá nyilvánítására és az ennek keretében kért jogkövetkezmények alkalmazására sem.

[30] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a bíróság a Pp. 2. § (2) bekezdése alapján a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. E rendelkezéssel összhangban írja elő a Pp. 342. § (3) bekezdése kógensen, hogy törvény eltérő rendelkezése

hiányában az érdemi döntés nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított. E rendelkezések egybevetéséből következően a bíróság az érvényesíteni kívánt joghoz kötve van, amiből következik az is, hogy ítélete meghozatalakor a keresettel érvényesíteni kívántnak megjelölt jog az irányadó. A felperes elsődleges kereseti kérelme jogerősen elutasításra került, míg a másodlagos kérelem – a fentiek szerint – nem teljesíthető.

[31] A Fővárosi Ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve annak fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatta, és a felperes másodlagos kereseti kérelmét is elutasította a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[32] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ennek következtében a másodfokú eljárásban teljes egészében pernyertes lett. Az alperes a másodfokú eljárásban csatolta a 31/2017. (XII.27.) IM rendelet által rendszeresített költségjegyzéket, költségeit a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában írtak szerint kívánta felszámítani, igényét összezszerűen megjelölte. A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően a felperest kötelezte az alperes által felszámított 30.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból és az alperes által lerótt 48.000 forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltség megfizetésére.

[33] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. január 25.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Karaszi Margarita s.k.
bíró